

Arrest

nr. 91 957 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende samen met haar echtgenoot op 3 januari 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 27 mei 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekster en haar echtgenoot tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot de arresten met nummers 68 604 en 68 605 van 17 oktober 2011, waarbij verzoekster en haar echtgenoot eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekster en haar echtgenoot dienden een tweede asielaanvraag in op 23 maart 2012.

1.3. Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater) t.a.v. de echtgenoot van verzoeker. Deze dient tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad dat bij arrest nr. 86 594 van 31 augustus 2012 verworpen wordt.

1.4. Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag (bijlage 13quater) t.a.v. verzoekster. Deze vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten K. S. (...)

geboren te Gumri, op (in) 17.03.1973

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.03.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 03.01.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.05.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.10.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 23.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart ze nog steeds niet zouden kunnen terugkeren naar Armenië omdat haar man daar steeds opgeroepen zou worden. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten (oproepingsbrieven) die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze opgesloten zouden geleefd hebben in Rusland omdat ze niet naar buiten konden omwille van discriminatie. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene de geboorteakte van haar zoon A. (...) dd. 23.03.1995 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens haar eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene vraag om de persoonsgegevens van zichzelf en haar kinderen A.(...) en A. (...) aan te passen. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene ai op 20.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de *“schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

Doordat de verwerende partij onterecht amper belang hecht aan de verschillende nieuwe documenten welke verzoekster voorlegt, zoals de verschillende oproepingen ten aanzien van haar echtgenoot voor ondervraging wegens een lopend gerechtelijk onderzoek. Het vluchtrelaas is dus nog steeds actueel.

De verwerende partij erkent dat nieuwe stukken voorgelegd worden, maar weigert daar de juiste gevolgen aan te koppelen.

Verzoekster benadrukt dat deze nieuwe stukken niet voorgelegd konden worden bij de eerste asielaanvraag. Enerzijds omdat er weinig contact is met familieleden, uit voorzorg om hen niet in gevaar te brengen. Anderzijds kon men deze stukken evenmin op korte termijn bemachtigen, gelet op de verre afstand en de moeizame administratie.

Dit alles brengt met zich mee dat de nieuwe voorgelegde stukken als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dienen beschouwd te worden in het kader van de asielaanvraag van verzoekster en haar echtgenoot.

Daarnaast kan men ook niet negeren dat de oudste zoon, A. K. (...), de dienstplichtige leeftijd voor het leger nadert, waardoor hij gedwongen gerekruteerd zal worden. Verzoekster legde in dit kader zijn originele geboorteakte voor.

Bijgevolg dienen deze nieuwe elementen behoorlijk onderzocht te worden in het kader van de asielprocedure.

Verzoekster meent overigens dat de verwerende partij op subjectieve wijze enkel rekening houdt met de elementen waarmee zij rekening wil houden en dus niet met de objectieve nieuwe elementen welke verzoekster voorlegt. Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende” (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Dientengevolge is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en daarom onjuist.

Dat het eerste middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de motivering onjuist is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”.

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij onterecht amper belang hecht aan de verschillende nieuwe documenten die zij voorlegt, *“zoals de verschillende oproepingen ten aanzien van haar echtgenoot voor ondervraging wegens een lopend gerechtelijk onderzoek”*, en hiermee verwijst naar de oproepingsbrieven die haar echtgenoot heeft voorgelegd bij diens tweede asielaanvraag, merkt de Raad op dat verzoekster niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot niet in overweging werd genomen. Blijkens het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad van 31 augustus 2012 werden de door verzoekers echtgenoot overgelegde convocaties als volgt beoordeeld door de verwerende partij: *“Overwegende dat betrokkene een convocatie voor ondervraging dd 19.01.**** voorlegt in verband met een ondervraging omtrent een lopend gerechtelijk onderzoek. Overwegende dat betrokkene een convocatie dd 22.01.*** voorlegt waarin hij opgeroepen wordt als getuige. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat bovenstaande documenten geen datum (jaartal) vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van deze documenten”*. Het feit dat verzoekster belang hecht aan de overgelegde convocaties en dat zij de overtuiging is toegedaan dat haar vluchtrelaas nog steeds actueel is, maakt niet dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de verwijzing door verzoekster naar de door haar echtgenoot neergelegde convocaties kennelijk onredelijk is. Verder werd met het in punt 1.3. bedoelde arrest het beroep dat verzoekers echtgenoot had ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing verworpen. Het blijkt niet dat er een cassatieberoep werd ingediend tegen dit arrest, waardoor de in punt 1.3. bedoelde beslissing een definitief karakter verworven heeft.

2.6. Waar verzoekster poneert dat zij deze nieuwe stukken niet eerder kon bijbrengen omwille van het weinige contact met familieleden en de verre afstand en moeizame administratie, dient de Raad op te merken dat door louter voor te houden dat men niet eerder over documenten kon beschikken, niet aantoonbaar dat deze documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

2.7. Verzoekster betoogt tevens dat zij de originele geboorteakte van haar zoon A. K. heeft bijgebracht. Dienaangaande voert zij aan dat men niet kan negeren dat hij *“de dienstplichtige leeftijd voor het leger nadert, waardoor hij gedwongen gerekruteerd zal worden.”* De Raad merkt op dat uit het asielinterview van 29 mei 2012 dat zich bevindt in het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad de geboorteakte van haar zoon heeft bijgebracht. Evenwel heeft zij hierbij geenszins vermeld waarom zij deze bijbracht, laat staan dat zij gewezen heeft op de *“nadering van de dienstplicht”* van haar zoon A. K. Verzoekster kan niet verwachten dat de verwerende partij louter op grond van een overgemaakte geboorteakte ambtshalve moet concluderen dat de betrokkene de dienstplicht nadert. Derhalve besluit de Raad dat de motivering in de bestreden beslissing aangaande de geboorteakte van A.K., zijnde *“dat betrokkene dit document reeds tijdens haar eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen”* geenszins aan het wankelen wordt gebracht met bovenstaande argumentatie die voor het eerst in het verzoekschrift wordt ontwikkeld.

2.8. De Raad ziet ten slotte, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, niet in wat verzoekster bedoelt met haar betoog dat *“de verwerende partij op subjectieve wijze enkel rekening houdt met de*

elementen waarmee zij rekening wil houden en dus niet met de objectieve nieuwe elementen welke verzoeker voorlegt”, minstens is dit onvoldoende uitgewerkt.

2.9. Verzoekster is er globaal van overtuigd dat de door haar neergelegde stukken wel degelijk nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat verwerende partij weigert daaraan de juiste gevolgen te koppelen, maar dergelijke overtuiging kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het verlenen van een beslissing tot niet in overwegingname en een uitwijzingsbevel gebeurt op instructie van de verwerende partij.

Deze laatste heeft dan ook de plicht zorgvuldig om te springen met asielaanvragen, ook als het niet de eerste asielaanvraag betreft.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.

(SUETENS L.P. en BOES M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten.' (RvSt, REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-83, 36, noot LAMBRECHTS W)

In deze kan men bezwaarlijk stellen dat verzoekster een kans gekregen heeft om haar tweede asielaanvraag te doen slagen, terwijl verzoekster nieuwe asielmotieven en nieuwe stukken aanbrengt. Zij legt zelfs de enveloppe voor waarin de nieuwe stukken werden opgestuurd, maar nog wordt geopperd dat dit niet aantoon wat er precies verzonden zou zijn.

Verzoekster vraagt zich af wat zij dan wel nog allemaal moet voorleggen opdat de verwerende partij haar nieuwe stukken en tweede asielaanvraag ernstig zou nemen. Verzoekster aanziet dit als een schending van haar rechten van verdediging.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dientengevolge ook geschonden.

Er is geen motivering waarom de stukken van andere asielaanvragers wel ernstig genomen worden en behoorlijk bestudeerd worden en waarom dit bij verzoekster niet het geval was. Hierdoor wordt het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Het staat dus vast dat de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd werden.

Dat het tweede middel eveneens ernstig is.”

2.11. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich in onderhavige betwisting dan ook niet dienstig beroepen op dit beginsel.

2.12. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoon dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

2.13. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.14. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met de stukken die verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft voorgelegd en met haar verklaringen. Het is niet omdat verwerende partij de door verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag neergelegde stukken en verklaringen niet weerhoudt in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat zij deze stukken genegeerd heeft of verzoekster de kans

ontnomen heeft om haar tweede asielaanvraag te doen slagen. Waar verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geopperd dat de enveloppe niet aantoonde welk stukken precies zouden zijn verzonden, dient de Raad op te merken dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist, aangezien dit niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht vereisen dat verwerende partij rekening houdt met en motiveert aangaande elementen die verzoekster aanvoert ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag, wat in casu gebeurd is. Zij vereist niet en kan ook niet vereisen dat uiteengezet wordt in de bestreden beslissing welke stukken en elementen wel nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin houdt zij in of kan zij inhouden dat dient te worden gemotiveerd aangaande andere asielzoekers wier meervoudige asielaanvraag wel in overweging wordt genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. Verzoekster beroept zich in haar derde middel op de *“schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950) stelt in artikel 3 dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Deze fundamentele bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Immers, indien verzoekster uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar haar thuisland, vormt dit een onmenselijke behandeling op zich, want dan wordt zij andermaal blootgesteld aan geweld en dit louter omwille van haar geloofsovertuiging. Verzoekster vreest dus terecht voor haar fysieke integriteit in de zin van art. 3 EVRM, rekening houdende met de vele voorgaanden.

Daarnaast is ook art. 8 EVRM geschonden, dat het recht op een gezinsleven waarborgt. Er staat immers slechts 1 kind vermeld op de beslissing van verzoekster, namelijk Adri KOROSIAN. Nochtans hebben verzoekers 2 kinderen : Adri en Ando KOROSIAN. Deze laatste werd geboren op 21-03-1995 en is dus eveneens minderjarig, zodat hij normaalgezien onder dezelfde beslissing als verzoekster had moeten vallen. Dit is niet gebeurd, zodat men riskeert dat de dossiers verschillende wegen uitgaan en het gezin uiteengerukt wordt, hetgeen strijdig is met art. 8 EVRM.

Bijgevolg is ook het derde middel gegrond.”

2.16. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet en dat aldus reeds ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen getoetst werd of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing trof tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tevens blijkt dat de Raad in het in punt 1.1. bedoelde arrest nr. 68 605 van 17 oktober 2011 eveneens besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij ook het gestelde in artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet aan bod kwam. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. De Raad ziet, gelet op verzoeksters algemeen betoog inzake de schending van artikel 3 EVRM, dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM kan schenden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.17. Ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM verwijst verzoekster in haar verzoekschrift naar het ontbreken van één van haar kinderen op de bestreden beslissing, met name A. K. Doordat hij niet onder de beslissing van verzoekster valt, riskeert men *“dat de dossiers verschillende wegen uitgaan en het gezin uiteengerukt wordt, hetgeen tegenstrijdig is met art. 8 EVRM.”*

Uit stuk 1 gevoegd bij de nota met opmerkingen van verwerende partij blijkt echter dat verzoeksters zoon A.K. op 2 juli 2012 een *“bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker”*, onder de vorm van een bijlage 13quinquies heeft gekregen. Zowel verzoekster als A.K. verblijven derhalve op illegale wijze in het Rijk en kunnen gezamenlijk het grondgebied verlaten. Derhalve is er geen gevaar op een uiteenrukken van het gezin.

De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA